

Դանիելի գիրքը — հարյուր հիսուներկուերորդը

Եզեկիելի երկու գավազանների խորհրդաբանությունը. ճամփորդություն մարգարեության և փրկագնաման միջով

Jeff Pippenger

2024-03-22

Մենք քննարկում ենք Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի այն գիծը, որը նախ նույնականացնում է յոթներորդ փողի հնչեցումը և Լառդիկիային ուղղված լուրը, որը առաջ է բերում հարյուր քառասունչորս հազարի բանակը: Այնուհետև Եզեկիելը կրկնում և ավելի է ընդարձակում այդ գիծը՝ ներկայացնելով Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների երկու փայտերի միացումը՝ որպես այն գործընթացի պատկերացում, որով յոթներորդ փողի հնչեցման ժամանակ Աստվածությունը և մարդկությունը միացվում են: Երբ այդ երկու ազգերը միավորվում են որպես մեկ ազգ, Եզեկիելը նշում է, որ նրանք իրենց վրա թագավոր ունեն, և ապա անդրադառնում է հավիտենական ուխտին, որը կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, միաժամանակ շեշտելով, որ վերջին օրերի այդ ուխտի ժողովուրդը Աստծո սրբաբանը կունենա իր մեջտեղում հավիտյան:

Մենք այդ ժամանակագծին ավելացրել ենք Հովհաննեսի՝ 1844 թվականին տաճարը չափելու գործը՝ այսպիսով նախապատկերելով վերջին չափումը, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այդ չափմանն անդրադառնում է նաև Զաքարիան, որը ներառում է այն, որ չափումը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ Աստված վերստին ընտրում է Երուսաղեմը որպես այն քաղաքը, ուր դնելու է Իր անունը: Մենք համեմատություն ենք անցկացնում տաճարը կազմող բաղադրիչների և Իսրայելի հյուսիսային ու հարավային թագավորությունների երկու փայտերի միջև: Քրիստոսի գործը՝ Իր Աստվածությունը հարյուր քառասունչորս հազարի մարդկության հետ միավորելու մեջ, ներկայացված է հյուսիսային և հարավային թագավորությունների վրա եկած ցրման երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների երկու մարգարեությունների մեջ՝ երկու հազար երեք հարյուր տարիների մարգարեության հետ համատեղ:

Որպեսզի պարզվի, թե ինչ են ներկայացնում Եզեկիելի ցուպերը ավետարանի գործում, անհրաժեշտ է ավետարանի հիմնարար ըմբռնում: Քրիստոսն ընդունեց մեր ընկած մարմինը՝ ժառանգական տկարության չորս հազար տարվա բեռով, որոնք Մարիամի միջոցով փոխանցվեցին Նրան: Որպես մեր Օրինակ՝ Նա ցույց տվեց, որ Իր կամքի գործադրմամբ, որը հանձնված էր Իր Հոր կամքին, մենք կարող ենք հաղթել, ինչպես Նա հաղթեց, մեր կամքը գործադրելով Նրա կամքին հնազանդության մեջ: Մեր կամքը գործադրվում է՝ թե՛ բարիի, թե՛ չարի համար, մեր ուղեղում, որը հոգու ամրոցն է:

«Այն ուսանողին, որ ցանկանում է երկու կիսամյակի աշխատանքը մեկի մեջ տեղավորել, չպետք է թույլատրվի, որ այս հարցում իր կամքով ընթանա: Կրկնակի աշխատանք ձեռնարկելը շատերի համար նշանակում է մտքի գերլարում և

պատշաճ մարմնական վարժությունների անտեսում: Խելամիտ չէ ենթադրել, թե միտքը կարող է ընկալել և մարսել մտավոր սննդի չափազանց առատությունը, և միտքը գերսնելը նույնքան մեծ մեղք է, որքան մարսողական օրգանները ծանրաբեռնելը՝ ստամոքսին հանգստի որևէ շրջան չտալով: Ուղեղը ամբողջ մարդու միջնաբերդն է, և ուտելու, հագնվելու կամ քնելու սխալ սովորությունները ազդում են ուղեղի վրա և խոչընդոտում այն բանի ձեռքբերմանը, ինչին ուսանողը ձգտում է,— լավ մտավոր դաստիարակությանը: Մարմնի յուրաքանչյուր մասը, որին ուշադրությամբ չեն վերաբերվում, իր վնասվածքը կհաղորդի ուղեղին: Երիտասարդներին իրենց առողջությունը պահպանելու մասին ուսուցանելիս պետք է մեծ համբերություն և հարաստություն գործադրվի: Նրանք պետք է այս հարցում լավ տեղեկացված դառնան, որպեսզի յուրաքանչյուր մկան և օրգան այնպես ամրացվի ու կարգապահվի, որ կամավոր թե ակամա գործունեության մեջ լավագույն առողջության արդյունքը երևա, և ուղեղը զորացվի՝ դիմանալու ուսման ծանրաբեռնվածությանը»: Christian Education, 124.

Հավիտենական ուխտի գործն է Աստծո օրենքը գրել մեր սրտերի և մեր մտքերի վրա, և թե՛ մեր սիրտը, թե՛ մեր միտքը գտնվում են «մեր հոգիների միջնաբերդում», որը մեր ուղեղն է:

«Տղամարդու կամ կնոջ միտքը մի ակնթարթում մաքրությունից և սրբությունից չի իջնում դեպի այլասերում, ապականություն և ոճիր: Ժամանակ է պահանջվում՝ մարդկայինը աստվածայինին վերափոխելու համար, կամ Աստծու պատկերով ստեղծվածներին գազանայինի կամ սատանայականի աստիճանին իջեցնելու համար: Մենք փոխվում ենք՝ դիտելով: Թեև մարդը ստեղծված է իր Արարչի պատկերով, նա կարող է իր միտքն այնպես կրթել, որ մեղքը, որից նա մի ժամանակ զզվում էր, հաճելի դառնա նրան: Երբ նա դադարում է հսկել և աղոթել, դադարում է պահպանել միջնաբերդը՝ սիրտը, և ներքաշվում է մեղքի ու ոճրի մեջ: Միտքը ապականվում է, և անհնար է այն բարձրացնել ապականությունից, մինչդեռ այն կրթվում է՝ բարոյական և մտավոր կարողությունները ստրկացնելու և դրանք կոպիտ կրքերին ենթարկեցնելու համար: Մարմնավոր մտքի դեմ պետք է մշտական պատերազմ մղվի, և մեզ պետք է օգնի Աստծու շնորհի ազնվացնող ազդեցությունը, որը միտքը կձգի դեպի վեր և կվարժեցնի այն խորհելու մաքուր և սուրբ բաների շուրջ»: Adventist Home, 330.

«Միտքը», «սիրտը», «ուղեղը» «հոգու բերդաքաղաքն» է: Բերդաքաղաքը մի ամրոց է, որը պետք է պահպանվի մեղքի մուտքից:

«Հորը ուղղված Իր աղոթքի մեջ Քրիստոսը աշխարհին տվեց մի դաս, որը պետք է փորագրված լինի մտքի և հոգու վրա: «Եվ սա է հավիտենական կյանքը,— ասաց Նա,— որ ճանաչեն Քեզ՝ միակ ճշմարիտ Աստծուն, և Հիսուս Քրիստոսին, որին Դու ուղարկեցիր»: Հովհաննես 17:3: Սա է ճշմարիտ կրթությունը: Այն գործություն է հաղորդում: Աստծո և Հիսուս Քրիստոսի, որին Նա ուղարկեց, փորձառական ճանաչողությունը մարդուն կերպարանափոխում է Աստծո պատկերին համապատասխան: Այն մարդուն տալիս է ինքն իրեն տիրապետելու կարողություն՝ ստորին բնության ամեն մի մղումն ու կիրքը ենթարկելով մտքի բարձրագույն

գորությունների վերահսկողությանը: Այն իր տիրոջը դարձնում է Աստծո որդի և երկնքի ժառանգ: Այն նրան հաղորդակցության մեջ է բերում Անսահմանի մտքի հետ և նրա առաջ բացում տիեզերքի հարուստ գանձերը»: Christ's Object Lessons, 114.

«Բարձր իշխանությունները» պետք է գործադրվեն՝ «ստորին բնության մղումներն ու կրքերը» վերահսկելու և հպատակեցնելու համար: Բարձր իշխանությունները գտնվում են մտքում, և հենց «անսահմանի Մտքի հետ հաղորդակցությունն» է, որ «մարդուն կերպափոխում է Աստծու պատկերին»: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ գազանի պատկերը կազմավորվում է մի դասի մեջ, իսկ Քրիստոսի պատկերը՝ մյուս դասի մեջ: Կերպափոխությունն իրականացնողը մտքերի կապն է: Նրանք, ովքեր ունեն մարմնավոր կամ մարմնական միտք, ինչպես Պողոսն է այն բնորոշում, կազմում են մարմնի պատկերը՝ գազանը: Նրանք, ովքեր ձեռք են բերել Քրիստոսի միտքը, կազմում են Քրիստոսի պատկերը: Ուխտի խոստումն այն է, որ դարձի ժամանակ մենք կարող ենք ձեռք բերել Քրիստոսի միտքը, թեև բոլորս ծնվել ենք մարմնավոր մտքով:

Թող այս միտքը ձեր մեջ լինի, որ նաև Քրիստոս Հիսուսում էր. Նա, լինելով Աստծու կերպարանքով, Աստծուն հավասար լինելը հափշտակություն չհամարեց, այլ Իրեն ունայնացրեց՝ ծառայի կերպարանք առնելով և մարդկանց նմանությամբ լինելով. և արտաքին կերպարանքով մարդ գտնվելով՝ Իրեն խոնարհեցրեց ու հնազանդ եղավ մինչև մահ, այն էլ՝ խաչի մահվանը: Փիլիպպեցիներին 2:5-8.

Մենք պետք է մեր մեջ ունենանք Քրիստոսի միտքը, ինչպես որ այն Քրիստոսի մեջ էլ կար, որովհետև մենք ստեղծվել ենք Նրա պատկերով: Բայց մենք այդ միտքը չունենք. մենք ունենք մարմնավոր միտք՝ մեղքի տակ վաճառված:

Ուրեմն այժմ ոչ մի դատապարտություն չկա նրանց համար, որ Քրիստոս Հիսուսում են, որոնք ընթանում են ոչ թե մարմնի համաձայն, այլ՝ Հոգու: Որովհետև կյանքի Հոգու օրենքը Քրիստոս Հիսուսում ինձ ազատեց մեղքի և մահվան օրենքից: Քանի որ այն, ինչ օրենքը չէր կարող անել, որովհետև մարմնի պատճառով տկար էր, Աստված, ուղարկելով Իր իսկ Որդուն մեղավոր մարմնի նմանությամբ և մեղքի համար, մարմնի մեջ դատապարտեց մեղքը, որպեսզի օրենքի արդարությունը կատարվի մեր մեջ, որ ընթանում ենք ոչ թե մարմնի համաձայն, այլ՝ Հոգու: Որովհետև նրանք, որ մարմնի համաձայն են, մարմնի բաներն են խորհում, իսկ նրանք, որ Հոգու համաձայն են՝ Հոգու բաները: Քանզի մարմնավոր մտածելակերպը մահ է, իսկ հոգևոր մտածելակերպը՝ կյանք և խաղաղություն: Որովհետև մարմնավոր միտքը թշնամություն է Աստծու դեմ, քանի որ Աստծու օրենքին չի հնազանդվում, և իսկապես էլ չի կարող: Ապա նրանք, որ մարմնի մեջ են, չեն կարող հաճելի լինել Աստծուն: Բայց դուք մարմնի մեջ չեք, այլ՝ Հոգու, եթե միայն Աստծու Հոգին բնակվում է ձեր մեջ: Արդ, եթե մեկը Քրիստոսի Հոգին չունի, նա Նրանինը չէ: Եվ եթե Քրիստոսը ձեր մեջ է, ապա մարմինը մեռած է մեղքի պատճառով, բայց Հոգին կյանք է արդարության պատճառով: Հռոմեացիներ 8:1-10.

Հոգուց լինելը կյանք է, իսկ մարմնից լինելը՝ մահ: Մարմինը ստորին բնությունն է, այն մեր զգացումների աղբյուրն է: Մարմնական ստորին բնությունը պետք է ղեկավարվի

բարձրագույն բնության կողմից, ինչը կատարվում է մեր կամքի գործադրմամբ՝ Մուրբ Հոգուն հնազանդությամբ: Մեր բարձրագույն մարմնական միտքը կարող է կերպարանափոխվել այստեղ և այժմ, բայց մեր ստորին բնությունը պետք է սպասի Երկրորդ Գալստյանը, որպեսզի փոխվի:

Եզեկիելի երկու փայտերը մատնանշում են մի փայտ, որ ներկայացված է որպես գավիթ, և այդ փայտն իր ավարտին հասավ 1798 թվականին: Այն կատարյալ կերպով բաժանված էր հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա հեթանոսությամբ, որ ոտնատակ էր տալիս գործին, և հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա պապականությամբ, որ ոտնատակ էր տալիս գործին: Այդ փայտը չէր ներկայացնում Աստծո սրբաբանի ոտնատակ լինելը, որովհետև Աստծո սրբաբանը գտնվում էր հարավային թագավորությունում: Այն գործը, որ ոտնատակ էր տրվել հեթանոսության և պապականության կողմից, մարդկային տաճար էր, սակայն հարավային թագավորության հետ առնչությամբ այն մարմինն էր, իսկ հարավային թագավորությունն այն տեղն էր, որտեղ Աստված ընտրեց դնել գլուխը: Հյուսիսային թագավորությունը մարմինն էր, հարավային թագավորությունը՝ գլուխը:

Հյուսիսային թագավորության հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիներից բաղկացած երկու բաժանումները ներկայացնում էին մարմնի տաճարում մեղքի նկատմամբ երկու տարբեր հակումները, ինչպես որ ներկայացված են ժառանգական և զարգացրած հակումներով: Հեթանոսությունը մարմնի տաճարում մեղքի ժառանգական հակումների խորհրդանշն էր, իսկ պապականության կողմից հեթանոսության կրոնի ընդունումը ներկայացնում է մեղքի նկատմամբ զարգացրած հակումները: Երկու դեպքում էլ մարմնի տաճարը չէր կարող փոխակերպվել մինչև Երկրորդ Գալուստը, ուստի հյուսիսային թագավորության գավազանը տարածվում էր միայն մինչև 1798 թվականը, և երբ Հովհաննեսին ասվեց չափել տաճարը, այդ գավազանը պետք է դուրս թողնվեր:

«Դարձ» բառը նշանակում է մի վիճակից կամ դրությունից մյուսին վերափոխում կամ փոփոխություն: Երբ Ադամն ու Եվան մեղանչեցին, նրանք «դարձվեցին» իրենց սկզբնական վիճակից, որովհետև ստեղծված էին կատարյալ՝ Աստծու պատկերով, այնպիսի կարգով, որ բարձր կարողությունները իշխում էին ստոր կարողությունների վրա: Երբ նրանք մեղանչեցին, նրանք «դարձվեցին» այնպիսի էակների, որոնց մեջ ստոր կարողությունները գերիշխանություն ստացան բարձր կարողությունների նկատմամբ: Նրանք այդ վիճակը փոխանցեցին իրենց բոլոր ժառանգներին:

Եզեկիելի երկու փայտերի մարգարեական հարաբերության մեջ Տերը ընտրեց Երուսաղեմը լինելու գլուխը՝ մայրաքաղաքը, որտեղ թագավորն էր բնակվում: Այն պետք է լիներ առավել բարձր իշխանությունը: Երկու փայտերի առակի մեջ հարավային թագավորությունը ստորին իշխանությունն էր՝ հյուսիսում գտնվող բարձրագույն թագավորության նկատմամբ: Այն դարձր, որ ներկայացված է երկու փայտերի միացմամբ, պահանջում էր, որ հարավային թագավորությունը վերադարձվեր իր դիրքին՝ որպես գլուխ: Այն պետք է դարձի զարդեպի հյուսիսային թագավորությունը, որովհետև այդ ժամանակ միացած էր հյուսիսի ճշմարիտ թագավորին և կապված էր

ճշմարիտ հյուսիսային թագավորության գահասրահին:

Այս պատճառով հյուսիսային թագավորությունը հասավ միայն մինչև 1798 թվականը, և Հովհաննեսին ասվեց թողնել գավիթը, որը հասնում էր միայն մինչև 1798 թվականը: Հարավային թագավորությունը պետք է միացվեր երկու հազար երեք հարյուր տարիների գավազանին երրորդ հրեշտակի գալուստով, սակայն հյուսիսային թագավորությունը պիտի ավարտվեր, երբ աստվածայինի և մարդկայինի միավորումը կատարվեր տաճարի երկու բաժանմունքներում, որոնք այնուհետև Հովհաննեսը չափեց: Հյուսիսային թագավորությունը քառասունվեցի կապով կապված էր հարավային թագավորության հետ երրորդ հրեշտակի գալստյան ժամանակ, սակայն այն անմիջականորեն կապված չէր 1844 թվականի հետ, ինչպես հարավային թագավորությունը:

Հարավային թագավորությունը կապված էր թե՛ քառասունվեց տարիների տաճարի, թե՛ երկու հարյուր քսան տարիներով ներկայացված աստվածության և մարդկության միավորման հետ: Հյուսիսային թագավորությունը, 1798 թվականին, նշանավորեց քառասունվեց տարիների տաճարի հիմքը, սակայն այն այնտեղ էլ ավարտվեց, որովհետև, որպես հիմք, այն ներկայացնում էր այն մարմինը, որ Քրիստոս Իր վրա էր առել, և Նրա մարմինը մոռթված էր աշխարհի հիմնադրումից ի վեր: Բոլոր տաճարները փոխադարձաբար փոխարինելի խորհրդանիշներ են, և 1798 թվականին քառասունվեց տարիների հիմքը նույնացնում է Նրա մարդկային մարմինը, իսկ 1844 թվականին այդ քառասունվեց տարիների ավարտը նույնացնում է Նրա Աստվածությունը:

1798 թվականը ոտնակոխ եղած զորքը Աստծու սրբաբանը չէր, թեև այդ ժամանակահատվածում Աստծու սրբաբանը ներկայացված էր որպես ոտնակոխ եղած, սակայն այդ ոտնակոխ լինելը կատարվում էր հարավային թագավորությունում, որտեղ Աստված ընտրել էր Երուսաղեմը՝ Իր սրբաբանն ու Իր անունը այնտեղ դնելու համար: Ոտնակոխ եղած զորքը ներկայացնում էր հեթանոսներին, այն ներկայացնում էր մարմինը:

Երբ Ադամն ու Եվան մեղանչեցին, սկսվեց մարդկության՝ մեղքով կոխկրտվելու յոթ հազար տարիների «յոթ ժամանակը»: Այդ ժամանակ աշխարհքի հիմնադրումից ի վեր մոռթված Գառնը գառների կաշվեղեն տվեց՝ ծածկելու մարդկության մեղավոր մերկությունը: Երբ մարդկության կոխկրտվելը ավարտվեց 1798 թվականին, Գառնը, որ յուրաքանչյուր սրբացված տաճարային պատկերման հիմքն ու շինարարն է, դարձյալ մոռթվեց: Այնտեղ ավարտվեց հյուսիսային թագավորությունը և դրանում ներկայացված մարդկային տաճարը:

1798 թվականն էր, երբ կեղծ հակաքրիստոսը սպանվեց՝ այն բանից հետո, երբ տվել էր իր սատանայական վկայությունը երեքուկես մարգարեական տարի, որոնք սկսվել էին նրա զորացումով՝ 538 թվականին, ինչին նախորդել էին պատրաստության երեսուն տարիներ՝ սկսած 508 թվականից: Դա սատանայական կեղծօրինակն էր Քրիստոսի պատրաստության երեսուն տարիների, որոնք սկսվել էին Նրա ծննդից, ավարտվել Նրա զորացմամբ, երբ Նա մկրտվեց, և դրանից հետո Նա տվեց Իր վկայությունը երեքուկես

բառացի տարի, մինչև որ հասավ այն կետին, երբ աշխարհի հիմնադրումից ի վեր մոռնված Գառը խաչվեց: Այնժամ կատարվեց Նրա խոստումը, որ երբ տաճարը կործանվեր, Նա այն երեք օրում կկանգնեցներ:

Նա էր այն մեկը, որ պիտի վեր կանգնեցներ Իր մարմնի տաճարը, որովհետև Իր աստվածության գործությունն էր, որ իրականացրեց հարությունը. քանզի խաչելության ժամանակ Նրա աստվածությունը չմեռավ, այլ խաչի վրա մեռավ Նրա մարդկությունը, որովհետև Աստծու համար անհնար է մեռնել:

«Ես եմ յարութիւնը եւ կեանքը» (Հովհաննէս 11:25): Նա, որ ասել էր. «Ես իմ անձը դնում եմ, որպէսզի դարձեալ առնեմ այն» (Հովհաննէս 10:17), գերեզմանից դուրս եկաւ այն կեանքին, որ Իր մէջ էր: Մարդկային բնութիւնը մեռաւ, բայց աստուածայինը չմեռաւ: Իր աստուածութեան մէջ Քրիստոսը ունէր մահուան կապանքները խզելու զօրութիւնը: Նա յայտարարում է, որ Իր մէջ կեանք ունի՝ կենդանացնելու ում որ կամենայ»: Selected Messages, գիրք 1, 301.

1798 թվականին մարդկային տաճարը՝ «հյուսիսային թագավորության» զորքը, հասավ իր վախճանին, որովհետև, որպես ստորին բնության խորհրդանիշ, այն չէր կարող փոխվել մինչև հարությունը՝ Երկրորդ Գալստյան ժամանակ: Սակայն դա իսկապես մատնանշեց այն քառասունվեց տարիների հիմքը, երբ Քրիստոս կանգնեցրեց այն տաճարը, որը կարող էր փոխակերպվել՝ ներկայացված հարավային թագավորությամբ, որը մտքի բարձրագույն գործությունների խորհրդանիշն էր, և որը փոխակերպվում է այն պահին, երբ մեղավորը արդարացվում է:

«Այն հիմքի վրա, որ Ինքը՝ Քրիստոսն էր դրել, առաքյալները կառուցեցին Աստծո եկեղեցին: Սուրբ Գրքերում տաճարի շինության պատկերը հաճախ է գործածվում՝ եկեղեցու կառուցումը պատկերավոր ցույց տալու համար: Զաքարիան Քրիստոսին հիշատակում է որպես այն Ճյուղը, որ պիտի կառուցեր Տիրոջ տաճարը: Նա խոսում է հեթանոսների մասին՝ որպես այդ գործում օգնականների. «Հեռուները պիտի գան և շինեն Տիրոջ տաճարում», իսկ Եսային հայտարարում է. «Օտարների որդիները պիտի շինեն քո պարիսպները»: Զաքարիա 6:12, 15; Եսայիա 60:10:»

«Այս տաճարի շինության մասին Պետրոսն ասում է. «Որի մոտ գալով՝ որպես կենդանի քարի, որ թեև մարդկանց կողմից մերժված է, սակայն Աստծո կողմից ընտրված և պատվական է, դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք որպես հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով»: 1 Պետրոս 2:4, 5.»

«Հրեաների և հեթանոսների աշխարհի քարահանքում առաքյալները աշխատում էին՝ դուրս բերելով քարեր՝ հիմքի վրա դնելու համար: Եփեսոսի հավատացյալներին ուղղված իր նամակում Պողոսն ասաց. «Արդ, այլևս օտարներ և եկվորներ չեք, այլ՝ սրբերի համաքաղաքացիներ և Աստծու ընտանիքի անդամներ. և կառուցված եք առաքյալների ու մարգարեների հիմքի վրա, որի գլխավոր անկյունաքարը Ինքը՝ Հիսուս Քրիստոսն է. Ումով ամբողջ շինությունը, համաչափորեն միացված, աճում է որպես սուրբ տաճար Տիրոջ մեջ. Ումով դուք ևս միասին շինվում եք՝ Հոգով Աստծու բնակավայր լինելու համար»: Եփեսացիներին

2:19–22:

«Իսկ Կորնթացիներին նա գրեց. «Ինձ տրված Աստծու շնորհքի համեմատ, որպես իմաստուն գլխավոր շինարար, ես հիմքը դրեցի, և ուրիշն է շինում դրա վրա. բայց ամեն մեկը թող զգույշ լինի, թե ինչպես է շինում դրա վրա. որովհետև ուրիշ հիմք ոչ ոք չի կարող դնել, բացի այն հիմքից, որ դրված է, որն է Հիսուս Քրիստոսը: Իսկ եթե մեկը այս հիմքի վրա շինի ոսկի, արծաթ, պատվական քարեր, փայտ, խոտ, եղեգ. յուրաքանչյուրի գործը պիտի հայտնի դառնա, որովհետև օրը պիտի հայտնի անի այն, քանի որ այն կրակով պիտի հայտնվի. և կրակը պիտի փորձի յուրաքանչյուրի գործը, թե ինչ տեսակ է»: Ա Կորնթացիներ 3:10–13:»

«Առաքյալները կառուցեցին հաստատ հիմքի վրա՝ այսինքն Հավիտենական Վեմի վրա: Այդ հիմքին նրանք բերեցին այն քարերը, որոնք քարհանել էին աշխարհից: Շինարարները չաշխատեցին առանց խոչընդոտների: Նրանց գործը չափազանց դժվարացվում էր Քրիստոսի թշնամիների ընդդիմության պատճառով: Նրանք ստիպված էին պայքարել այն մարդկանց մոլեռանդության, նախապաշարմունքի և աստելության դեմ, որոնք կառուցում էին կեղծ հիմքի վրա: Շատերը, ովքեր աշխատում էին որպես եկեղեցու շինարարներ, կարող էին նմանեցվել Նեեմիայի օրերի պարսպաշիններին, որոնց մասին գրված է. «Պարսպի վրա շինողները, և բեռ կրողները՝ բեռնավորողների հետ միասին, ամեն մեկը մի ձեռքով գործն էր անում, իսկ մյուս ձեռքով զենք էր բռնել»: Նեեմիա 4:17»: Գործք Առաքելոց, 595, 596:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մարդու անկումը ողջ երկինքը լցրեց վշտով: Այն աշխարհը, որ Աստված ստեղծել էր, խեղաթյուրված էր մեղքի անեծքով և բնակեցված էր էակներով, որոնք դատապարտված էին տառապանքի և մահվան: Օրենքը խախտածների համար փրկության ոչ մի ելք չէր երևում: Հրեշտակները դադարեցրին իրենց փառաբանության երգերը: Երկնային արքունիքների ողջ տարածքում սուգ էր տիրում այն կործանման համար, որ մեղքն էր գործել:»

«Աստծո Որդին՝ երկնքի փառավոր Զորավարը, գրեց ընկած մարդկային ցեղի նկատմամբ: Նրա սիրտը շարժվեց անսահման կարեկցանքով, երբ կորուսյալ աշխարհի վշտերը բարձրացան Նրա առաջ: Բայց աստվածային սերը խորհել էր մի ծրագիր, որով մարդը կարող էր փրկագնվել: Աստծո խախտված օրենքը պահանջում էր մեղավորի կյանքը: Ամբողջ տիեզերքում միայն Մեկն էր, որ կարող էր մարդու փոխարեն բավարարել նրա պահանջներին: Քանի որ աստվածային օրենքը նույնքան սուրբ է, որքան Ինքը՝ Աստված, միայն Աստծուն հավասար Մեկը կարող էր քավություն գործել դրա խախտման համար: Քրիստոսից բացի ոչ ոք չէր կարող ընկած մարդուն ազատել օրենքի անեծքից և նրան կրկին ներդաշնակության մեջ բերել Երկնքի հետ: Քրիստոսը Իր վրա պիտի վերցնեք մեղքի մեղքն ու ամոթը—մեղք, որ այնքան վիրավորական է սուրբ Աստծո համար, որ պետք է բաժաներ Հորը և Նրա Որդուն: Քրիստոսը պիտի հասներ թշվառության խորքերը՝ կործանված ցեղը փրկելու համար:»

«Հոր առաջ Նա բարեխոսում էր մեղավորի օգտին, մինչդեռ երկնքի զորքը սպասում էր արդյունքին այնպիսի լարված հետաքրքրությամբ, որ խոսքերով արտահայտել հնարավոր չէ: Երկար ժամանակ շարունակվեց այդ խորհրդավոր հաղորդակցությունը՝ «խաղաղության խորհուրդը» (Ձաքարիա 6:13)՝ ընկած մարդկային որդիների համար: Փրկության ծրագիրը սահմանվել էր երկրի արարումից առաջ, որովհետև Քրիստոսը «աշխարհի հիմնադրումից ի վեր մորթված Գառն» է (Հայտնություն 13:8). սակայն նույնիսկ տիեզերքի Թագավորի համար պայքար էր Իր Որդուն մատնել մեղավոր ցեղի համար մեռնելու: Բայց «Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն տուաւ, որպէսզի ամեն ոք, որ Նրան հաւատում է, չկորչի, այլ ունենայ յաւիտենական կեանք»: Հովհաննէս 3:16: Օ՛, փրկագնման խորհուրդը: Աստծու սերը մի աշխարհի հանդեպ, որ չէր սիրում Նրան: Ո՛վ կարող է ճանաչել այդ սիրո խորությունները, որ «գիտությունից վեր է անցնում»: Անվախճան դարերի ընթացքում անմահ միտքերը, ձգտելով ըմբռնել այդ անհասանելի սիրո խորհուրդը, պիտի զարմանան և երկրպագեն»:

«Աստված պիտի հայտնվեր Քրիստոսում՝ «աշխարհը Իր հետ հաշտեցնելով»: 2 Կորնթացիներ 5:19: Մարդը մեղքով այնքան էր ապականվել, որ նրա համար անհնար էր ինքն իրենով ներդաշնակության մեջ մտնել Նրա հետ, Որի բնությունը սրբությունն ու բարությունն է: Բայց Քրիստոսը, մարդուն օրենքի դատապարտությունից փրկագնելուց հետո, կարող էր աստվածային զորություն հաղորդել, որպեսզի այն միավորվեր մարդկային ջանքի հետ: Այսպիսով, Աստծո հանդեպ ապաշխարությամբ և Քրիստոսի հանդեպ հավատով Ադամի ընկած զավակները կարող էին դարձյալ դառնալ «Աստծո որդիներ»: 1 Հովհաննէս 3:2»:

Patriarchs and Prophets, 63, 64.